

лучи. Нъ отъ друга страна Московско то царство на онова врѣме призело голѣма та областъ Сибирь (1582 год.).

Слѣдъ смъртъта на Ивана Грозный се вѣцарилъ синъ му *Теодоръ* (1584—1598), който билъ много кроткъ и набоженъ, и обичалъ да чете църковни книги, та малко залѣгалъ да реди държавата та си. Единъ отъ боляре ти на Царский Свѣтъ, Борисъ Годуновъ зель управление то въ рѣцѣтъ си, и добрѣ управлявалъ, та народътъ много го обикналъ. Освѣнъ това Теодоръ билъ бездѣтникъ; а братъ му Димитрий погиналъ отъ подпратени убийци, та кога умрѣлъ Теодоръ, народътъ по свѣтътъ на митрополитътъ Иова, който въ царованіе то на Теодора и съ помощьта на Годунова билъ станалъ пръвъ руски патриархъ (1589 год.), избралъ Годунова за царъ. Борисъ Годуновъ царовалъ злочесто; той за да се утвърди на прѣстолътъ зель да гони и да наказова пѣ-първи ти боляре; освѣнъ това въ Русия станало гладъ и се появила чума, та народътъ зель да мисли, че това е Божие наказание за убиваніе то на царевича Димитрия. А отъ друга страна се расчуло, че царевичъ се избавилъ отъ смъртъ. Това направило въ Русия голѣма размирица. Наистина, въ Литва се показалъ единъ голѣмецъ, който се казовалъ, че е Димитрий, синъ на Ивана Грозный. Тоя лъже-Димитрий I набралъ войска, влѣзналъ въ руската земя, и на много мѣста повдигналъ народътъ; а въ това врѣме Годуновъ ненадѣйно се разболѣлъ и умрѣлъ. *Лъжеименный* тутакси влѣзълъ въ Москва и зель да царова. Нъ зашто то той не вардилъ стари ти руски обичаи, и ималъ повече приятелство съ Поляци ти, боляре ти се побунили и го убили; а въ съшто то врѣме народътъ по градътъ се спусналъ възъ Поляци ти, што имало тамъ, и ги избилъ. На царский прѣстолъ слѣдъ това билъ избранъ единъ отъ боляре ти Василий Шуйский, нъ и отъ него не билъ благодаренъ народътъ; тогава се показали въ нѣколко мѣста